

ropæiske landes regulering af udsendelsesaktiviteter, for så vidt angår fjernsyn.

I tilfælde, hvor et tv-foretagende ikke henhører under noget lands myndighed inden for EF, men hvor der dog foreligger en uomtvistelig tilknytning til Danmark, foreslås det, at der også skal stilles krav om en tilladelse fra nævnet. Denne tilknytning skal foreligge ved, at man fra dansk side har stillet en frekvens eller en satellitkapacitet til rådighed, eller ved, at forbindelsen til vedkommende satellit (uplink) udgår fra dansk territorium.

Igennem en sådan regel vil der være tilvejebragt gensidighed mellem Danmark og de øvrige EF-lande, idet disse i medfør af direktivet har indført eller har forpligtet sig til at indføre en tilsvarende bestemmelse.

Tilladelse fra nævnet vil alene skulle kræves, hvis spredningen er afhængig af de tekniske faciliteter, der i givet fald stilles til rådighed fra dansk side. Under de nuværende forhold vil dette formentlig i praksis kun kunne forekomme i den form, at der foretages uplink fra Danmark til en satellit, medens hovedsædet for virksomheden ligger i et andet land, nemlig et land uden for EF. Hvis der kun er tale om, at der lejlighedsvis foretages uplink fra Danmark, f.eks. i forbindelse med transmission af enkelte programmer, nyhedsindslag eller lignende, som skal indgå i en programvirksomhed, kræves der ikke tilladelse fra nævnet.

Stk. 3 har til formål at gøre det muligt for Danmark at tilslutte sig Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn, således at der også mellem Danmark og en række europæiske lande uden for EF vil kunne tilvejebringes gensidighed med hensyn til udstedelsen af tilladelser.

Det er i denne forbindelse et problem, at konventionens regler om, hvilket land der skal udstede tilladelse, ikke er identiske med dem, som er valgt i EF-direktivet og her foreslået i stk. 1 og 2.

Efter direktivet (art. 2, stk. 1) er kriterierne i prioritetssorden:

1. Hjemsted.
2. Frekvens/satellitkapacitet/uplink.

Efter konventionen (art. 5, stk. 2, litra b) er kriterierne, for så vidt angår satellitudsendinger, derimod prioriteret således:

1. Uplink.
2. Frekvens/satellitkapacitet.
3. Hjemsted.

Konventionen finder ikke anvendelse i forholdet mellem lande inden for EF. Men der vil kunne forekomme tilfælde i forhold til lande uden for EF, der har tilsluttet sig konventionen, hvor konventionen

fører til et andet resultat med hensyn til udstedelsen af tilladelse, end det her foreslåede stk. 1.

Som eksempel kan nævnes det tilfælde, at et foretagende har hjemsted i et andet EF-land, men benytter et uplink her i landet for udsendinger, der modtages i et land uden for EF, som har tilsluttet sig konventionen. Mellem Danmark og EF-landet er det klart, at tilladelsen skal udstedes i dette land, men imellem ikke-EF-landet og Danmark er det også klart, at konventionen fører til, at tilladelsen skal udstedes her i landet. Sådanne forhold bør kunne reguleres ad administrativ vej. Der er derfor behov for en hjemmel til, at kommunikationsministeren kan udfærdige de fornødne supplerende regler.

Til § 35

Bestemmelsen fastslår, at tilladelse til spredning via satellit eller via kabelanlæg i større områder ikke vil kunne udstedes til foretagender, som har tilladelse til at udøve lokal radio- eller fjernsynsvirksomhed. Der tilstræbes således en tydelig – i hvert fald organisatorisk – adskillelse mellem de selskaber m.v., som driver landsdækkende virksomhed, og dem, som driver lokal virksomhed. Formålet hermed er, at der skal være fuld klarhed om, inden for hvilket regelsæt et medieforetagende i givet fald udøver sin virksomhed, og at undgå, at der opstår tilfælde, hvor både Satellit- og Kabelnævnet og et lokalt radio- og fjernsynsnævn (henholdsvis Udvalget vedr. Lokal Radio og TV) kan tænkes at være rette myndighed.

Bestemmelsen fastslår også, at tilladelse ikke vil kunne udstedes til de af Tele Danmarks datterselskaber, der udfører aktiviteter på vegne af koncessionshaveren i henhold til loven om visse forhold på telekommunikationsområdet, (fra 1. marts 1992: KTAS, Fyns Telefon, Tele Sønderjylland, Jydsk Telefon og TELECOM A/S). (Der henvises til de indledende bemærkninger til dette kapitel).

Endelig fastslås det, at foretagender, der er nærtstående til de nævnte datterselskaber, ikke vil kunne opnå tilladelse til at udøve programvirksomhed.

Televirksomhedernes nuværende transportrolle i forbindelse med hybridnettets monopoldel, hvorefter televirksomhederne ikke må erhverve eksklusive programrettigheder, har til formål at sikre, at der ikke er rettmæssige forhold, der måtte forhindre et fællesantennelanlæg i at modtage og fordele et givet program. Hermed sikres, at leverancen af programmer i hybridnettets HF-punkter som forudsat bliver efterspørgselsstyret.

Hvis televirksomhederne går aktivt ind i rollen som programforetagende via kabel eller satellit, kan